

עבודת שורשים

פרק 1 - אני

שמי: חן נריה
קראו לי כך כדי להנציח את שתי חברות של אימא שלי
שנפטרו ממש לפני שנולדתי שהחסד והנתינה אפיינו אותן.
חן = חסד ונתינה.
וגם כי ההורים שלי אהבו את השם הזה.

נולדתי בבי"ח הדסה הר הצופים {כמו כל האחים שלי}
ואני האחרונה במשפחה אחרי 2 אחים 2 אחיות
{בת זקונים.}

התחביבים שלי הם:
להיות במחשב
לשחק עם חברות
ועוד...

אני גרה במעלה מכמש בבנימין

מגישה: חן נריה
למורה טובה דהרי
כיתה ו' בנות תשפ"ג

עבודת שורשים

פרק 2 - הוריי

לאבא שלי קוראים שלמה {שלומי}
ולאימא שלי קוראים ליאת.

לאמי קוראים ליאת גם כי הוריה אהבו את השם הזה
ואת משמעותו {לי - את}. שם נעוריה היה נס {מקור
הונגרי}אמי גדלה במשק השיתופי רמת מגשימים שברמת
הגולן.

דיכרון ילדות מכיתה ב' - הייתי היונה בהצגת דירה
להשכיר שעשינו בסוף שנת כיתה ב'

לאבי קוראים שלמה ע"ש בן דוד
של סבא מצד אבא שלו שלמה דיסקין {אבל אנחנו
קוראים לו שלומי}.
אבי גדל ברמת גן וכשהיה בן 21 עברה משפחתו לשערי
תקווה.

התחביבים של אבא שלי:
לטייל, ולרכוב על אופניים
דיכרון ילדות בגיל 4 - "הייתי בא לבית הכנסת ובפתח
היה איש שמחלק סוכריות".

ואתם בטח שואלים איך הם הכירו...?
אז ככה:
אבא שלי מספר...

אחותי אפרת, עשתה את שנת השרות הלאומי שלה ברמת
מגשימים.

ברמת מגשימים הכירה את ליאת, בתם של עדה ואיקה נס
שהיו המשפחה המאמצת של חבר שלה ובעלה לעתיד
שלומי לוי.

אחרי ששלומי ואפרת נישאו, הם גרו בשערי תקווה
בסמיכות להורי והמשיכו להיות בקשר עם ליאת שגם באה
לבקרם.

אחרי אחת הפעמים בהם התארכה ליאת בשערי תקווה,
ביקשתי מאפרת את הטלפון שלה והזמנתי אותה לצאת
איתי לסרט והשאר היסטוריה..

עבודת שורשים

פרק 3 - אחיי

האחים שלי:

דור בנימין, אחי בכור: נשוי לדפנה ויש להם ילדה ששמה יעל, הם גרים בישוב לשם, בשומרון.

שחר: נשואה למיכאל ויש להם שני ילדים אלישיב מנחם וגפן צביה, הם גרים בקשת, ברמת הגולן נועם משה צבי: סיים את הלימודים וכרגע הוא עובד בשיכון.

ניצן: תלמידה בכיתה י"א.

חן {אני}: לומדת בכיתה ו' ולא מדמן חגגתי בת מצווה.

עבודת שורשים

פרק 4 - סבים וסבתות

סבא וסבתא מצד אבא
לסבא וסבתא שלי קוראים דאב וגאולה נדיר

התחביבים של סבא שלי:

כשהייתי צעיר אהבתי מאוד ללכת אחרי הלימודים למוסך
ולהצטרף לנהגי הטרקטורים ביציאתם לשדות

דיכרון ילדות:

שנות ילדותי בכפר הרואה.

ללא רדיו, כלי תחבורה וההובלה היו בחמורים וסוסים.

ואתם בטח שואלים איך הם הכירו..?

אז ככה ...

סבא שלי מספר...

את סבתא גאולה הכרתי בכפר הרואה.

להוריה של סבתא היו חברים בכפר ובחיבת ציון

(המושב שמעבר לכביש).

והיא הייתה באה הרבה עם ההורים שלה לכפר.

לאחר שהשתחררתי מהצבא פגשתי את סבתא במסיבת פורים שנערכה
בכפר.

חבר שלמד באוניברסיטת בר אילן הציע לי שני כרטיסים לנשף פורים
של הסטודנטים.

הזמנתי את סבתא ללכת איתי לנשף.

והיא נענתה להזמנתי .

לאחר כחודשיים התארסנו, ובט"ז אב של שנת תשכ"ג התחתנו !

סבא וסבתא מצד אימא

לסבא וסבתא שלי קוראים יצחק דאב (איקה) ד"ל עדה נס

התחביבים של סבא שלי היו:

כשהיה צעיר אהב מאוד להיפגש ולשחק עם חברים מסניף בנ"ע

בנתניה.

ובשנים האחרונות אהב ללמוד את הדף היומי בגמרא.

ולטייל ברכב שטח

התחביבים של סבתא שלי:

בעבר אהבתי מאוד לנגן בחלילית ,

הייתי "תולעת ספרים"

והיום, אני מאוד אוהבת לנגן בפסנתר.

לקרוא ספרים ולטייל

ואתם בטח שואלים איך הם הכירו..?

אז ככה ...

סבא הגיע לקיבוץ שדה אליהו במסגרת גרעין

נח"ל "נטעים".

שם פגש את סבתא, חברת הקיבוץ.

כעבור שנתיים היו חברים ולאחר 4 שנים התחתנו

וגרו בשדה אליהו

דיכרון ילדות:

סבתא מספרת...

אחר צהרים אחד, צלצל הפעמון של הקיבוץ להודיע שקרה משהו חריג.

מיהרנו לרחבת חדר האוכל.

"ארבה, ארבה פשט בשדות בהמוני השדות שלנו בסכנת כיליון... קחו כלי הרעשה ומהרו החוצה כולם".

התפלאנו מאד ארבה? ארבה היה פעם, במכות מצריים כעונש למצרים, אבל היום???

מיהרתי למטבח המרכזי, לקחתי מכסה מאלומיניום ומצקת ומיהרתי לצאת החוצה.

נדהמתי, לא האמנתי למראה עיניי - ממש מכת ארבה - יצורים ירוקים אפורים, המונים המונים, כיסו צפוף צפוף, את כל השדות, ישבו על גבעולי החיטה, וקיפצו מצמח לצמח משמיעים קולות של מעין ניסור.

אין זמן לחשוב ולהשתאות, ביד שמאל אחזתי במכסה וביד ימין הנפתי את המצקת, ואני מכה וחובטת, חובטת ומכה במכסה בכל כוחי, ואני שומעת סביבי צלילים וקולות רבים ושונים, היו ששרקו במשרוקיות, אחרים ליוו את ההקשות בכלים בצעקות רמות וקולות וצרחות נשמעו מכל עבר, "יאללה, תסתלקו, תעופו מפה". והארבה? בשלווה ובאדישות מרגיזה, התרומם מעט ועבר לצמח אחר. התעייפתי, הידיים כאבו, אבל "כמו הגדולים", המשכתי; רק קצת יותר לאט, קצת יותר חלש.

"לא להפסיק, נמשיך בכל הכוח, אנחנו ננצח, נביס את המדיק", דירבנו המבוגרים. ואכן לעת ערב עם שקיעת השמש חגב אחרי חגב ועוד ועוד מאות ואלפים, התרוממו ועפו ונדדו הרחק הרחק מזרחה. השדות שלנו ניצלו.

השמש שקעה, חשכה ירדה, ואנו שבנו הביתה.

דיכרון ילדות:

בשנות החמישים, כשעדיין לא היו תנורי אפייה ברוב הבתים, נהוג היה להכין את החמין או את הקיגל לשבת בבית, ולהעבירם לפני כנסית השבת למאפייה מרכזית, בה פעל תנור משך כל השבת.

אנחנו נהגנו להעביר את האוכל למאפייה ברחוב רש"י בת"א, הידועה עד היום כקנדיטוריה "פרצ'יק".

שלמה בן דודי ואני נשלחנו להביא מדי שבת בצהריים את סיר החמין או את תבנית הקיגל הביתה.

באחת השבתות החליקה מידינו תבנית הקיגל וכל תכנה נפל על האדמה.

שניות אחדות היינו במבוכה, אך לשנינו ברור היה, כי על סעודת השבת אין אפשרותנו לוותר...

אספנו אל התבנית את הקיגל, שאומנם נותר שלם, אך התכסה בגרגירי חול.

הסרנו את שכבת החול העליונה שדבקה בו קיוונו שאיש לא יבחין בדבר מהחריג.

על אף ניסיונותינו את דבר ה"תאונה", חשו הסועדים, שהסבו לשולחת השבת, כי המאכל לו ציפו בכיליון עיניים,

מתובל בגרגירי חול..

עבודת שורשים

פרק 6 - היישוב שלי

אני גרה במעלה מכמש
היישוב נמצא במטה בנימין
לרוב מדג האוויר נוח
גובה מעל פני הים מונה כ- 585 מטר כממוצע
חיות הבר ביישוב: שועל, צבאים ועוד...
המקום האהוב עליי ביישוב הוא...
הבית שלי !

